

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Ügyszám: IV/2965-1/2015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2965-2/2015
Érkezett:	2015 NOV 13.
Melléklet:	1
Melléklet:	1

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] fenti
ügyszámú alkotmányjogi panaszomat az alábbiakkal egészítem ki egyben
pótolom annak hiányosságát.

Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés,
bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével: a bírói
döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség:

Álláspontom szerint az első és másodfokú ítélettel szemben benyújtott az
alábbiakban kifejtésre kerülő alkotmányjogi panaszaim megalapozottak és
egyben megfelelnek az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatának is.

Mint indítványozó alkotmányjogi panaszomban elsősorban a jogorvoslathoz és a
tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére (a XXVIII. cikk (1) és (7) pontjai)
hivatkozok, amelynek okát főként abban látom, hogy az eljáró bíróságok az
elévülési kifogás és az elévülés nyugvása, valamint a bizonyítás szabályait
Alaptörvénybe ütköző módon értelmezték, pontosabban figyelmen kívül hagyták,
amit részletesen beadványom római I. és III. pontjain belül fejtek ki.

Bevezetés

Felperesek, a [REDACTED] Társasház alperes ellen a
17.P.21.641/2014/8 számú perben benyújtott kereset kiegészítése érthetetlen
módon egy új ügyszámra – a 14.P.23.515/2014. számra – került
lajstromozásra. A 14.P.23.515/2014. sz. per első tárgyalásán az alperes érdemi
ellenkérelmet nem terjesztett elő csak elévülési kifogást.

A felperesek kérték, hogy a bíróság az alperes - kizárólag elévülési kifogásra
szorítókozó - ellenkérelmét utasítsa el és adjon helyt a felperesek kereseti
kérelmének.

Az elévülés nyugvásának bizonyítására felperesek indítványozták, hogy a bíróság
keresse meg a Magyar Postát, mert így kívánják igazolni azt, hogy a közös
képviselő által megküldött „jegyzőkönyv” nevű iratot csak 2014. június közepén
kapták meg, így az abban fogalt határozatokról is csak ekkor értesültek.

A felperesek az alperes elévülési kifogására benyújtott 2015. január 5-én kelt
részletes beadványukban bizonyították az elévülés nyugvását illetve azt, hogy
kereseti kérelmük elkésettségé fel sem merülhet (római I., II., III., IV. és VII.
pontok), és a bíróság kérésére kitértek a kereset kiegészítésük bíróságra való

érkeztetésének körülményeire is (római V. és VI. pontok). Mindezt az alábbi római I. és II. pontban összefoglalom, majd III. pont alatt az alperesi elévülési kifogást tárgyalom. Az I. és III. pont alatt egyúttal kifejtésre kerül az is, hogy a támadott bírói döntések miért és mennyiben sértik az Alaptörvényben biztosított és az indítványban hivatkozott jogaimat. Tekintettel arra, hogy az alábbi beadvány a felperesi beadványokból idézeteket tartalmaz, ezért több bekezdésben a felperes szó többes számban szerepel, azonban nyilvánvalóan alkotmányjogi panaszom kiegészítését is, mint a perben érintett I. r. felperes a saját nevemben nyújtom be.

Azért tartom szükségesnek, hogy az alperes elévülési kifogására benyújtott felperesi beadványból szó szerint idézzek, mert az első és másodfokú ítéletek nem azt bírálták el, indoklásuk számos iratellenes előadást tartalmaz, mindkét alaptörvény-ellenes ítélet azzal sértette meg az Alaptörvénynek az alkotmányjogi panaszban hivatkozott XXVIII. cikk (1) és (2) pontját, hogy gyakorlatilag jogvesztő jellegűvé minősítette vissza a 60 napos elévülési jellegű határidőt az Alkotmánybíróság 3/2006. (II. 8.) AB határozatával és annak indoklásában foglaltakkal szemben, mindannak ellenére, hogy az konkrétan tartalmazza a mulasztás kimentése elbírálásának bírói kereteit, amire a felperesi beadvány egyébként részletesen hivatkozik.

A jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jogom sérelme azzal valósult meg, hogy a támadott ítéletek valójában nem alkalmazták az alkotmányos követelményeket és kereteket, valamint az elévülés nyugvásának Ptk. 6:24. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezését, hanem kijelentették, hogy „40 nap a kereset benyújtására elegendő időnek minősült”, majd a másodfokú bíróság még hozzátette, hogy az elévülés nyugvása csak a határozatok meghozatalától számított 60 napon túli értesülés esetén alkalmazható.

I.

Felperesek 2015. január 5.-én kelt beadványának római I., II., III., IV. és VII. pontjai szerint:

1. A felperesek a 17.P.21.641/2014/8 számú perben nyújtották be kereset kiegészítésüket – amelyben a 1/2014, 2/2014, 3/2014 és 4/2014 sz. határozatok érvénytelenségének megállapítását kérték.

„Nem egy új keresetet, hanem a 17.P.21.641/2014/8. számú folyamatban lévő perben a bíróságon 2014. július 22.-én érkezett kereset kiegészítést nyújtottunk be. Álláspontunk szerint a 2014. június közepén tudomásunkra jutott közgyűlési határozatok érvénytelenítésére vonatkozó kérelmünk tartalmilag a már folyamatban lévő 17.P.21.641/2014/8 sz. per része, és pergazdaságossági szempontból is ez indokolt különös tekintettel arra, hogy ezen általunk támadott határozatok keletkezési időpontja és körülményei sem voltak tisztázottak a kereset kiegészítésünk benyújtása napján, sőt azok mind a mai napig sem tisztázottak még a Tisztelt Bíróság előtt sem. Itt kívánjuk kiemelni, hogy a határozatok, amelyeknek érvénytelenítését kérjük, olyan határozatok illetve olyan határozatok része, amelyekről már a 17.P.21.641/2014 perben előadtuk, hogy azok bírósági ítéletben érvénytelenítésre kerültek egyben végrehajtásuk az ítélet jogerőre emelkedéséig felfüggesztésre került, vagy amelyek a 17.P.21.641/2014 sz. perben kerültek felfüggesztésre. Tehát jelen perben olyan határozatokat támadunk, amelyekkel kapcsolatban előzőleg már

jogerős bírósági ítélet született, és/vagy amelyek végrehajtását a bíróság felfüggesztette." (felperesi beadvány IV. római pontjának szó szerinti idézete)

Felperesek a fent idézetteket részletesen kifejtették a 2015. január 5-ei beadványuk római II. pontjaiban az alábbiak szerint, továbbá a beadványuk római VII. pontjában felsorolták a hivatkozott pereket:

„A meghívóhoz csatolt beszámoló és tényelszámolás hamis adatokat tartalmaz tekintettel arra, hogy a társasház 2013. évi költségvetést nem fogadott el közgyűlésen, továbbá a bíróság a 2013. szeptember 9.-ei és a 2013. szeptember 30.-ai közgyűlés határozatait érvénytelenítette, így a társasház még 2013. utolsó negyedévére sem rendelkezik közgyűlés által elfogadott költségvetéssel.

A bíróság 2014. április 28. napján meghozta és kihirdette a 11.P.25181/2013/6. sz. ítéletet, amelyben a 2013. szeptember 30.-i közgyűlés összes határozatát érvénytelenítette, így érvénytelenítette a társasház 2013. utolsó negyedévi költségvetését elfogadó 8/2013. (IX.30.) sz. határozatot is.

Közgyűlés által elfogadott 2013. évi költségvetés hiányában nem volt mihez képest beszámolnia a közös képviselőnek, így fentiek alapján az 1/2014. határozatban egy a társasház közgyűlésein előterjesztésre sohasem került, társasházi közgyűlésen el nem fogadott, nem létező, hamis 2013. éves költségvetés alapján egy hamis 2013. éves beszámoló került elfogadásra. Azonban az okirati bizonyítékok szerint a hamis 2013. éves beszámoló nem is közgyűlésen, hanem közgyűlésen kívül – a 2014. május 22. napjára meghirdetett közgyűlést követően – került megszavazásra.

Valójában a társasház iratainak a meghamisítására került sor az 1/2014 közgyűlésen kívül született határozatban.”

„A „Jegyzőkönyv” dokumentum 2. napirendi pontja alatt szereplő 1/2014 határozatban a közös képviselő hamis jognyilatkozata alapján tehát olyan beszámolót fogadtak el és olyan üzemeltetési tartalékról hoztak döntést, amely döntéseket közgyűlés által elfogadott költségvetés hiányában – sem a tervezett kiadások, sem a tervezett bevételek oldaláról – nem támaszt alá semmi. A társasház 19/2013 (XII.16) közgyűlési határozatát – amelyben törvénytelenül visszamenőlegesen egyfelől felemelték a közös költséget, másfelől még azon felül felújítási alapot határoztak meg – a 2013. december 16.-i közgyűlés határozatainak érvénytelenítését kérő keresetünkben bíróság előtt már megtámadtuk.

A bíróság kereseti kérelmünkre a 2013. december 16.-i közgyűlés határozatainak – így a 19/2013 (XII.16) sz. határozatának – végrehajtását 2014. június 26.-án felfüggesztette a 2014. július 9.-én érkezett 17.P.21.641/2014/8 számú végzésben, amely végzésére mi benyújtottuk a 2014. július 22.-én bíróságon érkeztetett kereset kiegészítésünket.

Idézzük a 19/2013. (XII.16.) határozatot, melynek végrehajtását a bíróság felfüggesztette: „a közös költség összege 2013. október-november-december hónapokra 190 Ft/tul.hányad közös költségekre és 170/Ft nm felújítási alap.”

Itt megjegyezzük, hogy A Thtv. 47-48. §-a szerinti évenkénti kötelezettség utólag érvényesen nem pótolható.”

„A „Jegyzőkönyv” dokumentum 3. napirendi pontja alatt szereplő 2/2014 határozatában tehát nem egy új határozat szerepel, hanem abban „megerősítik” a társasház fent idézett 20/2013 (XII.16) közgyűlési határozatát, amelyet azonban a 2013. december 16.-ai közgyűlés határozatainak érvénytelenítését

kérő keresetünkben bíróság előtt már megtámadtunk. A bíróság kereseti kérelmünkre a 2013. december 16-ai közgyűlés határozatainak – így a 20/2013 (XII.16) sz. határozatának – végrehajtását 2014. június 26-án felfüggesztette a 2014. július 9-én érkezett 17.P.21.641/2014/8 számú végzésben, amely végzésére nyújtottuk be a 2014. július 22-én bíróságon érkeztetett kereset kiegészítésünket.”

„2014. évi költségvetés nem került elfogadásra a 2013. december 16-ai közgyűlésen, így azon belül 2014. évi felújításra vonatkozó költségvetés sem.

A „Jegyzőkönyv” dokumentum 4. napirendi pontja alatt szereplő 3/2014 és 4/2014 határozatokban olyan kivitelezési ajánlatokról szavaztak „felújítás” címén, amelyeknek bekérését közgyűlési határozat nem alapozta meg és nem rendelte el, amelyek fedezete nem került biztosításra közgyűlési határozatban, továbbá a kaputelefon létesítés nem is felújítás, hanem a rendes gazdálkodás körét meghaladó kiadás.

Felújításról és rendes gazdálkodás körét meghaladó kiadás vállalásáról nem döntött a társasház – amely döntésekhez az Alapító okirat és a törvény értelmében egyébként 100%-os tulajdonosi hozzájárulás szükséges – ezekben a tulajdonosok 100%-os hozzájárulásával közgyűlési határozat nem született.

A társasház felújítási alapképzéssel is kapcsolatos 20/2013 (XII.16) és 21/2013 (XII.16) számú közgyűlési határozatait – többek közt a 2014. évi költségvetés közgyűlés általi elfogadása hiányában – pedig a 2013. december 16-ai közgyűlés határozatainak érvénytelenítését kérő keresetünkben már bíróság előtt megtámadtuk.

A 2013. december 16-ai közgyűlés határozatainak – így a 20/2013 (XII.16) sz. és 21/2013 (XII.16) sz. határozatának – végrehajtását a bíróság 2014. június 26-án felfüggesztette a 2014. július 9-én érkezett 17.P.21.641/2014/8 számú végzésében, amely végzésre benyújtottuk a 2014. július 22-én bíróságon érkeztetett kereset kiegészítésünket.”

„Itt emeljük ki, hogy a meghívóhoz csatolt kaputelefon ajánlatok még csak nem is felújításra vonatkozó ajánlatoknak minősülnek, mert a társasháznak nincs kaputelefonja, így nincs mit felújítani, de ezt a felperesek már előadták kereset kiegészítésükben, amikor a kaputelefon létesítését helyesen a rendes gazdálkodás körét meghaladó kiadásként jelölték meg.

A közös képviselőhöz intézett 2014. június 25-én kelt felszólító levelünkben szintén kiderül, hogy nincs kaputelefonja a társasháznak, tehát nincs mit felújítani és a felperesek nem egyeztek bele a rendes gazdálkodás körét meghaladó kiadásokba, így kaputelefon létesítésébe sem.

Teljesen tönkretették a társasház kapu záró-nyitó jelző automata rendszerét, így a kaput nem tudjuk nyitni a lakásainkból, és a mfszt. 3. lakásunk csengője és kapucsengője sem működik azóta. Tehát a zárlatot nem szüntették meg és a társasház tulajdonát képező rendszer – amely a tulajdonosok 100%-os hozzájárulásával és költségén létesült – javítása helyett szándékosan megrongálták és tönkretették a társasház tulajdonát, ezzel nekünk 32,3%-ban tulajdonosoknak kizárólag kárt okoztak.”

„A tárgyaláson a bíróság kérdésére az alperes jogi képviselője valótlannal azt állította, hogy a 2014. május 22.-i közgyűlés jegyzőkönyvében szereplő határozatok végrehajtásra kerültek.” Ezzel szemben a felperesek beadványuk római III. pontjában részletesen kifejtették, hogy a határozatok - amelyek az okirati bizonyítékok szerint nem közgyűlésen születtek - nem kerültek

végrehajtásra, vagy a 17.P.21.641/2014/8-II sz. határozatok végrehajtását felfüggesztő végzés értelmében nem kerülhetnek végrehajtásra.

Összefoglalva a felperesek a 17.P.21.641/2014 számú folyamatban lévő per 8-II. számú végzésére benyújtott kereset kiegészítésükben, majd az ügy 14.P.23.515/2014. számra történő lajstromozását követően az alperes elévülési kifogására benyújtott 2015. január 5-én kelt beadványukban előadták, hogy olyan határozatok érvénytelenségének a megállapítását kérik amelyek

- érvénytelenségét a bíróság már ítéletekben megállapította, vagy
- végrehajtását a 17.P.21.641/2014 sz. folyamatban lévő per 8-II. számú végzése már felfüggesztette.

Minderről azonban az első és másodfokú bíróságok nem vettek tudomást, a felperesek kereseti kérelmét ebből a szempontból egyáltalán nem vizsgálták és nem tértek ki ítéleti indoklásukban arra, hogy miért tekintik elkésztnek a felperesek kereset kiegészítését, miközben a felperesek a szóban forgó határozatokat már előzőleg indult perekben megtámadták. Tehát mindkét fokú bíróság a felperesek kereseti kérelmében fentiek szerint foglaltakat figyelmen kívül hagyta. Tekintettel arra, hogy a már megítélt dolog nem vitatható el és tekintettel arra, hogy a felperesek előzőleg már megtámadták bíróság előtt a 2013 és 2014 évi költségvetésekre és közös költségekre vonatkozó határozatokat beleértve ebbe a felújításokat is, ezért a bíróságok nem kezelhették volna új kereseti kérelemként a felperesek 17.P.21.641/2014 számú perben benyújtott kereset kiegészítését.

A támadott bírósági döntések, tehát a bírósághoz fordulás alkotmányos jogától fosztották meg a felpereseket azzal, hogy olyan határozatokkal kapcsolatban állították, hogy a felperesek keresete elkészt, amely határozatokat a felperesek már előző perekben megtámadtak, ezért a felperesi kereseti kérelem – kereset kiegészítés - elkészttség okán való elutasítása minden jogalapot nélkülöz.

2. A felperesek az alperes által sem vitatottan 2014. június 11-én vették kézhez a közös képviselő által megküldött „Jegyzőkönyv” megnevezésű iratot és értesültek az abban foglalt határozatokról.

„A 39 § (4) bekezdése szerint a közös képviselőnek a közgyűlésen meghozott határozatokat a közgyűlés megtartásától számított nyolc napon belül a társasházban jól látható helyen ki kell függeszteni, továbbá ezzel egyidejűleg azokról valamennyi tulajdonostársat írásban értesítenie kell” (Az írásbeli értesítést az Alapító Okirat rendelkezése szerint a jegyzőkönyv megküldésével kell teljesíteni).

„A közös képviselő a fent idézett törvényi rendelkezéseknek nem tett eleget, a határozatokat sem a 2014. május 22-ére meghirdetett közgyűléstől számított nyolc napon belül, sem azt követően nem függesztette ki a társasházban jól látható helyen és ezzel egyidejűleg azokról nem értesítette írásban a felpereseket.”

„Az alperesi jogi képviselő a 14.P.XII.23.515/2014/6. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldalának 3. bekezdésében szereplő jognyilatkozata is azt igazolja, hogy a 39 § (4) bekezdését megszegte az alperesi társasház közös képviselője: „Június 13.-án került ajánlott küldeményként feladásra a jegyzőkönyv a felperesek részére az alperesi törvényes képviselő nyilatkozata szerint.”

Tehát a határozatokról való értesítés formája és határideje szabályai kétségkívül megsérültek – amit az alperesi jogi képviselő fent idézett tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozatával kifejezetten megerősít – a felperesek kereset kiegészítése így már ennek okán sem késett el.

Tehát az alperesi társasház közös képviselője az alperesi jogi képviselő jognyilatkozata szerint sem tett eleget a Thtv. 39 § (4) bekezdésében foglalt kötelezettségének, az elévülési kifogást előterjesztő alperesi jogi képviselő pedig a Thtv. 39. § (4) bekezdése alapján a kifüggesztés és az azzal egyidejű írásbeli közlés és értesítés hiányának objektív akadályát nem igazolta.

„Összefoglalva a közös képviselő a törvényi előírásoknak azt követően nem tett eleget, hogy kétségkívül tudatában volt annak, hogy:

- amennyiben a társasház 2014. május 22. napjára meghirdetett szabálytalanul összehívott közgyűlésén – amelyen a felperesek a szabálytalan összehívás okán nem kívántak részt venni – határozatokat hoznak, azokat a felperesek meg kívánják támadni bíróság előtt.

- 2014. május 22-én nem volt közgyűlés és ebből kifolyólag azon nem születtek közgyűlési határozatok.

Fentiek alapján felperesek – akik előre jelezték a közös képviselő felé írásban, hogy bíróság előtt meg kívánják támadni a szabálytalanul összehívott közgyűlés határozatait, amennyiben azon határozatok születnek – nem késhették le a 60 napos anyagi határidőt már arra való tekintettel sem, hogy a 39 § (4) bekezdés megszegésének kifejezetten a 60 napos Thtv. 42. §-ának (1) bekezdése szerinti elévülési határidők kezdőnapja számításánál van jelentősége, amit a 3/2006. (II. 8.) AB határozat alább idézett indoklása is bizonyít.

Az Alkotmánybíróság a Tv. 42. § (1) bekezdésének „a határidő elmulasztása jogvesztéssel jár” szövegrészét alkotmányellenessé nyilvánította és megsemmisítette még pedig pontosan azért, hogy a bírósághoz fordulás jogának gyakorlásában az érdekeltet a felperesek által tapasztalt fentiekben leírt és ahhoz hasonló visszaélésszerű akadályok ne akadályozzák meg.

Idézet az Alkotmánybíróság határozatából és annak indoklásából:

„Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény 42. § (1) bekezdése második mondata, amely szerint „A határidő elmulasztása jogvesztéssel jár.”, alkotmányellenes, ezért azt megsemmisíti. A megsemmisített rendelkezés a határozat közzétételének napján veszti hatályát.”

„A bírósághoz való jog egyik eleme a bírósághoz fordulás joga, abban az értelemben, hogy az érdekelt elérhesse, ügyét bíróság tárgyalja anélkül, hogy jogi vagy gyakorlati jellegű, visszaélésszerű akadályok ebben megakadályoznák. A bírósághoz fordulás jogának alkotmányosan elfogadható korlátozásához alkotmányos cél kell és a korlátozás mértékének e céllal ésszerű arányban kell állnia.

A bírósághoz fordulás jogának gyakorlásához szükséges, hogy az érintettek értesüljenek a határozatról, amely jogukat vagy jogos érdekeiket érinti és megismerhessék annak tartalmát.

A Tv. meghatározhatja azt az időtartamot, amely alatt a tulajdonostárs bírósághoz fordulhat. Ugyanakkor a törvényhozónak a társasház-tulajdonnál egyenlő súllyal kell mérlegelnie a határozat véglegességében érdekelt és a határozatot vitató tulajdonostársak pozícióját.

A közgyűlés határozatát vitató tulajdonostárs és a társasház pozícióját azonban egyenlő súllyal kell mérlegelnie a törvényhozónak, amikor a határozat érvénytelenségének megállapítására irányuló – jellemzően a tulajdonostársak, a közösség vagy a közös képviselő közötti érdekellentétet alapuló – keresetnél a keresetindítás egyes feltételeiről dönt.

Bármelyik pozíció egyoldalú kedvezményezése a bírói úthoz való, alapvető jog sérelméhez vezethet.

A Tv.42.§(1) bekezdése azzal, hogy a kereset benyújtására a határozat meghozatalától számított, objektív, hatvan napos, jogvesztő határidőt ír elő, a bírósághoz fordulás jogának gyakorlását egyoldalúan korlátozza a közgyűlés határozatát vitássá tenni kívánó tulajdonostársat illetően, ha pl. a közgyűlés összehívása, a meghívó közlése, a jegyzőkönyvvezetés vagy különösen a közgyűlésen meghozott határozatokról való értesítés formája és határideje szabályai megsérültek.”

A határozat indoklásából világosan kiderül, hogy az Alkotmánybíróság a határidő elmulasztásának jogvesztő jellegét kifejezetten azért törölte a törvényből, hogy véget vessen azon visszaéléseknek, amikor a közgyűlés összehívása, a meghívó közlése, a jegyzőkönyvvezetés vagy különösen a közgyűlésen meghozott határozatokról való értesítés formája és határideje szabályai megsérültek.”

Az Alkotmánybíróság a fentiekben meghatározott tartalmú alkotmányos követelmény megállapításával tehát az e körben végzett bírói jogértelmezés alkotmányos kereteit jelölte ki, amelyből következően a jogvesztő határidő elévülési jellegűvé minősítésének – Alkotmánybíróság által is elismert – céljával és a hatékony jogorvoslathoz való jog alkotmányos követelményével a Tht 42. §-ának (1) bekezdésének és a Tht 39. §-ának (4) bekezdésének, valamint a Ptk. 326 §-a idevonatkozó rendelkezésének (esetünkben az új Ptk. 6:24. § [Az elévülés nyugvása] (1) bekezdésének) együttes alkalmazása során az a bírói jogértelmezés áll összhangban, amely a határozatokról való értesítés formája és határideje szabályainak megsértésének igazolása esetén további feltétel megkövetelése nélkül megállapítja az elévülés nyugvását a határozatokról való értesülést megelőző időszakra.

A felperesek jogorvoslathoz való jogát sértő első és másodfokú döntésekhez vezetett az, hogy a bíróságok figyelmen kívül hagyták a fenti alkotmányos követelményeket és kereteket.

„A jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony érvényesülése azonban nem csupán a jogalkotóval szemben (a jogszabályok tartalmát illetően) fennálló követelmény, hanem az Alaptörvény 28. cikkéből következően (a jogszabályok értelmezése során) a jogalkalmazó szerveket is kötelezi. Mindez összhangban van az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető

szabadságok védelméről szóló Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 13. cikkében garantált hatékony jogorvoslathoz való jognak az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) ítélezési gyakorlatában kibontott tartalmával is. Az EJEB maga is hangsúlyozta ugyanis, hogy az Egyezmény 13. cikkében biztosított jogorvoslati jog hatékonyságának mind a jogszabályok, mind azok gyakorlati érvényesülését illetően is fenn kell állnia, amit az Egyezményben részes államok hatóságai nem akadályozhatnak működésük során jogszerűtlenül.” (idézet az Alkotmánybíróság döntéseiből)

Az elévülés nyugvásának alapesete /Ptk. 6:24. § (1)/ alkalmazandó a jelen perben az alábbiak szerint:

A felperesek nem voltak jelen a 2014. május 22-ére meghirdetett közgyűlésen, az alperes megsértette a Tht. 39. § (4) bek. rendelkezéseit, mert a közgyűlés megtartásától számított nyolc napon belül a közgyűlésen meghozott határozatokat nem függesztette ki a társasházban és ezzel egyidejűleg nem értesítette írásban azokról a felperesi tulajdonosokat, a határozatokról a felperesek három héttel a 2014. május 22-ére kitűzött közgyűlés időpontját követően 2014. június 11-én értesültek, tehát - még abban az esetben is ha a közgyűlés megtartására sor került volna - 2014. május 22-e és június 11-e között a kereseti kérelem benyújtásához való jog elévülése nyugodott, az elévülés határideje nem telt, így az elévülési idő a nyugvás időtartamával meghosszabbodott, amely alatt a felperesek érkeztek bíróságon a kereseti kérelmüket.

A határozatok megtámadására nyitva álló Tht. 42. § (1) bekezdésében meghatározott 60 napos elévülési jellegű anyagi jogi határidő és a határozatokról való értesítés Tht. 39. § (4) bekezdésében foglalt követelményének megsértése, illetve a határozatokról való értesítés 2014. június 11-ei időpontja a bírósági kereset benyújtására nyitva álló határidő szempontjából az elévülés nyugvásának alapesete, amely értelmében e nyugvása alatt az elévülés nem folyt. Az elévülés nyugvásának időtartama - a 2014. május 22-ére meghirdetett közgyűlés időpontja és a határozatokról való értesítés 2014. június 11-ei időpontja közötti időszak - tehát az elévülés idejébe nem számított bele, így a nyugvás elmúltától - a határozatokról való értesüléstől - az elévülésből a nyugvás kezdetétől az elévülés végéig számított /60 nap/ időtartam volt hátra, amely alatt a felperesek a határozatok érvénytelenségének megállapítását kérték a bíróságtól, azaz erre vonatkozó kereseti kérelmüket a bíróság érkezett. Az első és másodfokú bíróságok ezzel ellentétes álláspontja egyfelől abból adódik, hogy nem ismerik fel, hogy jelen perben az elévülés nyugvásának klasszikus esetére vonatkozó rendelkezés /Ptk. 6:24. § (1)/ alkalmazandó, másfelől nem tartották tiszteletben azokat az alkotmányos követelményeket, amelyekkel az Alkotmánybíróság kijelölte a bírói jogértelmezés alkotmányos kereteit.

Itt jegyezzük meg, hogy a felperesek a beadványuk római II. sz. pontjában külön kitértek részletesen arra is, hogy a közgyűlés összehívásának szabályai is megsérültek, tekintettel arra, hogy:

1. A meghívó nem felelt meg a Thtv. 34. § (1) bekezdésében foglaltaknak, egyben kiemelték a Thtv. 34. § (2) bekezdésének szövegezését is, ami a

szavazásra előterjesztett napirendre vonatkozó írásos előterjesztés fordulatot illeti:

- a meghívó nem tartalmazta a szavazásra előterjesztett napirendet,
- a meghívóhoz nem mellékeltek a szavazásra előterjesztett napirendre vonatkozó írásos – különösen az éves költségvetésről és elszámolásról a törvény 47-48. §-a alapján elkészített – előterjesztéseket,
- a meghívó nem tartalmazta a megismételt közgyűlés eltérő határozatképességi szabályára vonatkozó figyelemfelhívást.

2. A meghívóban a határozathozatal szó nem szerepel és más egyértelmű módon sem kerül kifejezésére a határozathozatal lehetősége. A Thtv. 34. §-ának (4) bekezdése alapján – meghívóban szereplő határozati javaslatok hiányában – érvénytelen minden olyan határozat, mely tekintetében az adott napirendi pontnál a meghívó nem tüntette fel a határozathozatal lehetőségét.

Ugyanakkor annak, hogy a meghívóval kapcsolatos szabálytalanság minden a meghívóval érintett közgyűlésen hozott határozatra kiterjedő érvénytelenséget okoz akkor volna jelentősége, ha a határozatok a közgyűlésen születtek volna.

3. A felperesek kereset kiegészítésében támadott határozatok nem a 2014. május 22. napjára meghirdetett társasházi közgyűlésen születtek, hanem törvénytörő módon közgyűlésen kívül. Okirati bizonyítékok igazolják, hogy 2014. május 22-én nem került sor társasházi közgyűlésre.

„A felperesek kereset kiegészítéséből kiderül, hogy egy olyan „Jegyzőkönyv” megnevezésű dokumentumot küldött részükre a közös képviselő, ami önmagában még azt sem igazolja, hogy a 2014. május 22.-i közgyűlés egyáltalán megtartásra került.

A Thtv. 39 §-ának (2) bekezdése szerinti formai követelmény meg nem tartása azzal jár, hogy a közgyűlési jegyzőkönyv és annak tartalmára nézve a bizonyítási teher az adott ügy fényében az alperesre hárul.

A közös képviselő nem csatolt még jelenléti ívet sem az általa megküldött „Jegyzőkönyv” dokumentumhoz, így nyilvánvalóan az sem volt ismeretes felperesek számára, amikor a kereset kiegészítésüket a bíróságra beadták, hogy egyáltalán sor került e- társasházi közgyűlésre.

Tehát a felperesek úgy támadták meg a közös képviselő által megküldött „Jegyzőkönyv” dokumentumban szereplő 1/2014, 2/2014, 3/2014 és 4/2014 sz. határozatokat, hogy még arról sem győződhetek meg, hogy a 2014. május 22.-i közgyűlés egyáltalán megtartásra került e-.

A 2014. július 22.-én bíróságon érkezett kereset kiegészítésünkben az 1/2014, 2/2014, 3/2014 és 4/2014 sz. közgyűlési határozatokat támadtuk meg, azonban a tárgyalást követően az alperesi ellenkérelem áttanulmányozása után azt állapítottuk meg, hogy semmi sem bizonyítja azt, hogy a 2014. május 22. napjára meghirdetett közgyűlés egyáltalán megtartásra került.

A tárgyaláson [REDACTED] periratokhoz 6/A/3. sorszám alatt csatolt beadványában szereplő jelenléti ív 16 óra 15 perckor készült, tehát a közös képviselő által megküldött „Jegyzőkönyv” dokumentumban szereplő – „A Közgyűlést a levezető elnök 16.05-kor megnyitja” – időpontot követő 10 perccel később.

Továbbá a jelenléti íven „megismételt közgyűlés” szerepel – „Jelenléti ív a [REDACTED] társasház 2014. május 22.-i 16:15 kezdetű megismételt közgyűlésére” – mialatt a rendelkezésünkre álló „Jegyzőkönyv” megnevezésű dokumentum nem megismételt közgyűlésről készült, ezt igazolja a „Jegyzőkönyv” tartalma mind a „Közgyűlés” megnevezés, mind pedig a közgyűlés megnyitásának időpontja „16.05-kor” tekintetében.

Mindezek után megállapítható az, hogy az alperesi ellenkérelem, nemhogy nem bizonyította azt, hogy 2014. május 22.-én egy határozatképes közgyűlésen azok a határozatok születtek, amelyek a közös képviselő által megküldött „Jegyzőkönyv” megnevezésű dokumentumban szerepelnek, hanem kifejezetten cáfolja még azt is, hogy 2014. május 22.-én 16 óra 05 perckor sor került volna a társasház közgyűlésére. Hiszen a 2014. május 22.-i közgyűlésről mind a mai napig nem áll rendelkezésre jelenléti ív, azonban a 2014. május 22.-én 16 óra 15 perckor megismételt közgyűlésről az alperesi jogi képviselő tárgyaláson benyújtott egy jelenléti ívet, ugyanakkor ezen megismételt közgyűlésről pedig még a Tisztelt Bíróságnak sem áll rendelkezésére jegyzőkönyv a periratokban.

Mindezen tények ismeretében a felperesek joggal feltételezhetik azt, hogy a társasház 2014. május 22.-i közgyűlésére nem került sor és így a felperesek által támadott határozatokat nem a 2014. május 22.-i közgyűlésen hozták meg. Felperesek fenti jogos feltételezését igazolja az, hogy:

- A „Jegyzőkönyv” megnevezésű dokumentumban nem szerepel sem szavazati arány, sem a határozat szó, sem pedig határozat szám a közgyűlési funkcionáriusok megválasztására és a napirendi pontok elfogadására, továbbá a „Jegyzőkönyv” megnevezésű dokumentumból nem derül ki az, hogy mely tulajdonosok vettek részt a közgyűlésen.
- Az alperes ellenkérelmében még a per első tárgyalásán sem nyújtotta be a 16 óra 5 perckor megnyitott közgyűlés jelenléti ívét, ezzel szemben a periratokhoz csatolta a megismételt közgyűlés 16 óra 15 perckor felvett jelenléti ívét, amellyel azonban pontosan azt igazolja, hogy a rendes éves közgyűlés annak megnyitása időpontjában – azaz 16 óra 5 perckor – nem volt határozatképes.

Mindez pedig azt jelenti, hogy nem a 2014. május 22.-i 16 óra 5 perckor megnyitott közgyűlésen, de még csak nem is a 2014. május 22.-i 16.15 órakor kezdődő megismételt közgyűlésen került sor a felperesek által támadott közgyűlési határozatok meghozatalára, hanem mindezeket követően, azaz közgyűlésen illetve a megismételt közgyűlésen kívül került sor. Valószínűsíthetően mindezekből kifolyólag nem tett eleget a közös képviselő a törvényben előírt 39 § (4) bekezdésében foglaltak szerinti kötelezettségének. Mindezek szintén igazolják, hogy a felperesek semmi esetre sem késhettek el kereset kiegészítésükkel, hiszen maga az alperes bizonyította azt, hogy 2014. május 22.-én nem volt a társasháznak közgyűlése. Ugyanakkor a felperesek helyesen jártak el, amikor keresetük kiegészítéseként megtámadták azokat a közgyűlési határozatokat, amelyekről a közös képviselő által megküldött „Jegyzőkönyv” megnevezésű dokumentumból értesültek, így a 60 napos határidő szempontjából kizárólag annak van relevanciája, hogy a felperesek az 1/2014, 2/2014, 3/2014, valamint a 4/2014 határozatokról mikor szereztek tudomást.”

Összefoglalva a felperesek jelen esetben nem a 2014. május 22. napjára meghirdetett közgyűlésen meghozott határozatokról értesültek a közös képviselő által megküldött és általuk 2014. június 11-én átvett „jegyzőkönyv” megnevezésű hamis tartalmú iratból, hanem olyan határozatokról, amelyeket törvénysértő módon közgyűlésen kívül hoztak egyes tulajdonosok. Ezen hamis tartalmú magánokiratot használta fel az alperesi jogi képviselő az alperesi elévülési kifogás bizonyítására az első és másodfokú bírósági eljárásokban. Tehát tekintettel arra, hogy a hamis tartalmú okirat felhasználásával az alperesi jogi képviselő célja a jog keletkeztetése volt az első és másodfokú bíróságok pedig az alperesi jogi képviselő hamis okiraton alapuló elévülési kifogására zárták el a felpereseket a bírósághoz fordulás alkotmányos jogától megállapítható, hogy ok-okozati összefüggés van az igazságszolgáltatás elleni közbűrüldözendő bűncselekmény és a felperesek polgári jogi és alkotmányjogi sérelme között. Tekintettel arra, hogy a polgári perben az okirati és tanúbizonyítások elengedhetetlen mindennapos a jogalkalmazók gyakorlatában ennek megfelelően a hamis magánokirat perben való felhasználásának felismerése és vizsgálati módszere kialakult gyakorlat kell legyen, amit a bíróság köteles elvégezni különösen egy olyan okirat esetében, amelyre alapítva a jogorvoslat alapvető alkotmányos jogától kívánja megfosztani az állampolgárt. Mulasztásával mindkét fokú bíróság eljárásával a XXVIII. cikk (1) és (7) pontjában foglalt jogaim sérültek.

II.

Felperesek 2015. január 5.-én kelt beadványának római V. és VI. pontjai szerint:

1. A felperesek beadványának római V. pontjában foglaltak a bíróság kérdésére adott felperesi válasz a felperesi kereset kiegészítés bíróságon való érkeztetésének körülményeiről, miszerint 2014. július 21.-én hétfőn 11. óra 5 perckor felperesek megkísérelték a kereset kiegészítésüket benyújtani személyesen a bíróságon az álláspontjuk szerint meg sem tartott közgyűléstől számított határidő 60. napján. Miután 5 perccel lekésték az ügyfélszolgálati iroda nyitva tartását, ugyanakkor senki nem volt a segítségükre és nem hívta fel a figyelmüket arra, hogy a bíróságon létezik egy láda, amibe 16 óráig be lehet dobni a beadványokat – így azok még aznap kerülhetnek érkeztetésre a bíróságon – ezért lebuszoztak a szomszédos a Budagyöngye bevásárlóközponthoz és a tárgyaláson bemutatott eredeti feladóvevény tanúsága szerint 11 óra 20 perckor feladták az ottani postán a kereset kiegészítésüket.

Ugyanakkor itt felhívjuk a T. Alkotmánybíróság figyelmét arra a közérdekű tényre, hogy bár a törvény szerint az anyagi jogi határidő a munkaidő végével jár le, a Budai Központi Kerületi Bíróságon nem történik tájékoztatás arra vonatkozóan, hogy a bíróságon van egy láda, amibe 16 óráig be lehet dobni a beadványokat – így azok még aznap kerülhetnek érkeztetésre. A törvény rendelkezése mellett legalább ugyanolyan súlyjal kellene figyelembe venni a bíróságok törvényi rendelkezéseknek történő gyakorlati megfelelését, amelyhez hozzátartozik az is, hogy az adott bíróság eleget tegyen ügyfél tájékoztatási kötelezettségének. Jelen esetben az ügyfélszolgálati iroda ajtaján elhelyezett ügyfél tájékoztató és a szóban forgó láda ügyfélszolgálat ajtaja mellett történő elhelyezése elvárható lenne a Budai Központi Kerületi Bíróság részéről. A másodfokú bíróság ítéletének indoklásában ezzel szemben az ügyfelekre kívánja áthárítani a bíróság felelősségét - azaz a bíróság tájékoztatási kötelezettségének

megszegéséből eredően az ügyfelekre származtatott hátrányokat és károkat – mégpedig azzal érvelve, hogy szerinte a felperesek elég bírósági rutinnal rendelkeznek. Ez pedig nem jelent mást, minthogy maga a másodfokú bíróság elismeri, hogy az ügyfelek egy jelentős része nem bírhat tudomással a ládáról, kizárólag az ügyvédeknek és a szerinte „rutinos” ügyfeleknek lehet tudomása arról. Itt továbbá megjegyezzük, hogy nem várható el az állampolgároktól – még azoktól az állampolgároktól sem, akinek esetleg több pere volt már bíróságon – hogy olyan láda hol létéről és működéséről érdeklődjenek, amelynek még a létezéséről sem tájékoztatják a bíróságon megjelenő ügyfeleket, azaz sem az ügyfélszolgálaton sem annak ajtaján vagy ajtaja mellett nincs erre vonatkozó információ kifüggesztve.

2. A felperesek beadványának római VI. pontja annak megisméltése, hogy az elévülés nyugvása fennállt - a határozatokról való értesülésüktől számított a 60 napos határidő - így a felperesek kérelme nem késett el, továbbá a felperesek kereset kiegészítést nyújtottak be egy már folyamatban lévő perben.

Egyebekben itt a felperesek megjegyezték, hogy a bíróság a törvénykezési szünet okán a kereset kiegészítésük kézhezvételét követő 61. napon adta ki a végzését. Tehát ha nem állna fenn az elévülés nyugvása, és ha a törvénykezési szünet nem lenne figyelembe vehető kereset kiegészítés esetén, akkor sem járt semmiféle hátránnyal az alperes számára az, hogy a bíróság nem 2014. július 21.-én délután 16 óráig, hanem másnap 2014. július 22.-én délelőtt érkezett a felperesek kereset kiegészítését.

Összefoglalva tehát az egyébként törvényt sértő alperes számára – aki az okirati bizonyítékkal szemben valótlanul azt állította az első és a másodfokú eljárásban, hogy a közös képviselő által megküldött „jegyzőkönyv” megnevezésű iratban szereplő határozatok közgyűlésen születtek – nem járt semmiféle hátránnyal az, hogy a bíróság a felperesek egy már folyamatban lévő perben benyújtott kereset kiegészítését egy megtartásra nem került közgyűlés 2014. május 22-ére kitűzött időpontját követő 61. napon érkezett.

III.

Az alperes elévülési kifogásra korlátozódó ellenkérelmében a felperesek kereseti kérelmének elutasítását elkészttség okán kérte arra való hivatkozással, hogy a felperesek által támadott határozatok a 2014. május 22. napján 16 óra 5 perckor megnyitásra került éves rendes közgyűlésen születtek. Ennek megfelelően az alperesnek kellett bizonyítania azt, hogy a 2014. május 22. napjának 16 órájára meghirdetett éves rendes közgyűlés a jegyzőkönyvben szereplő tartalom szerint megnyitásra és megtartásra került és azon hozták meg a felperesek által támadott határozatokat. Az alperes azonban nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének ellenkezőleg az alperesi jogi képviselő

- tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatában elismerte, hogy a jegyzőkönyv nem a közgyűlés meghívóban meghirdetett napján és helyszínén készült - mint ahogy az a jegyzőkönyvben áll - hanem 14 nappal később közgyűlésen kívül 2014. június 5-én,

- a jegyzőkönyvben hivatkozott jelenléti ívet – amely a társasházi törvény szerint a jegyzőkönyv elválaszthatatlan mellékletét képezi - nem tudott szolgáltatni, tehát a jelenlétre vonatkozóan sem tett eleget bizonyítási kötelezettségének ellenkezőleg
- a 16 óra 15 percre kitűzött megismételt közgyűlés jelenléti ívének bíróságra történő benyújtásával azt bizonyította, hogy a 16 órára meghirdetett rendes éves közgyűlés jelenlét hiányában valójában nem került 2014. május 22-én 16 óra 5 perckori kezdettel megtartásra.

Összefoglalva a jegyzőkönyv már a dátumozása szerint is hamis tartalmú okirat, az abban hivatkozott jelenléti ív nem létezik, tehát semmi sem bizonyítja, hogy a rendes éves közgyűlés 16 óra 5 perckor megnyitásra és megtartásra került, azon bárki jelen lett volna, ellenkezőleg a „*jelenléti ív a 2014. május 22-i 16:15 kezdetű megismételt közgyűlésre*” okirat bizonyítja az éves rendes közgyűlés megnyitásának lehetetlenségét, megtörténtének kizárt voltát.

Mindkét fokú bíróság törvénysértő eljárása - előbbiek figyelembevételével - mindenekelőtt abban nyilvánult meg, hogy az alperes által felhasznált jegyzőkönyvet valóságtartalmára nézve is bizonyító erővel rendelkezőként kezelte, vagyis bizonyítékként értékelte, ennél fogva ezen valójában hamis tartalmú okiratot az alperesi állítást bizonyítónak, az ellenkérelem alaposságát alátámasztónak ítélte, szemben

1. az alperesi tárgyalási nyilatkozattal miszerint a jegyzőkönyv nem az abban állított napon és időpontban, hanem 2014. június 5-én máskor és máshol kelt, tehát alperesi nyilatkozat bizonyítja, hogy a jegyzőkönyv keletkezésére vonatkozó tartalma hamis,
2. azzal a ténnyel, hogy az alperes nem küldte meg a jegyzőkönyvben hivatkozott jelenléti ívet és illet a bírósági eljárások során sem tudott előadni, így nincs okirati bizonyíték arra vonatkozóan, hogy a rendes éves közgyűlésen bárki megjelent volna, tehát a jelenléti ív hiánya bizonyítja, hogy a jegyzőkönyv jelenlétre vonatkozó tartalma is hamis,
3. az alperes által szolgáltatott 16 óra 15 perc kezdetű megismételt közgyűlés jelenléti ívével - amelyet [REDACTED] tulajdonos és [REDACTED] valamint [REDACTED] tulajdonosi meghatalmazott írt alá - amely okirati bizonyíték pontosan azt igazolja, hogy az azt aláíró személyek – ellentétben az alperesi jogi képviselő valótlan állításával - nem jelentek meg az éves rendes közgyűlésen, hanem csak a 15 perccel későbbre meghirdetett megismételt közgyűlés időpontjában 16 óra 15 perckor jelentek meg. Tehát a megismételt közgyűlés jelenléti íve bizonyítja, hogy a jegyzőkönyv rendes éves közgyűlés megnyitására és megtartására vonatkozó tartalma is hamis.

A bizonyítási teher tehát az alperesen volt, aki azonban nem adott elő közgyűlésről felvett jegyzőkönyvet és az annak mellékletét képező jelenléti ívet, ugyanakkor előadta a megtartásra sem került megismételt közgyűlés jelenléti ívét továbbá elismerte, hogy a jegyzőkönyvet közgyűlésen kívül 2014. június 5-én készítették. Az alperes mindezzel ellenkérelmének pontosan az ellenkezőjét bizonyította, tehát azt, hogy 2014. május 22-én nem került sor közgyűlésre, a felperesek által támadott határozatok nem közgyűlésen születtek, a felpereseknek postán megküldött és az alperes által a bírósági eljárás során felhasznált jegyzőkönyv pedig hamis tartalmú okirat.

Mégis mindkét fokú bíróság a 2014. május 22-ére meghirdetett, valójában megtartásra nem került közgyűlés időpontjától számolta a keresetindításra nyitva álló 60 napos határidőt, mégpedig azt követően, hogy a felperesek az elsőfokú eljárásban kétséget kizáróan bizonyították azt, hogy a támadott határozatokról csak 2014. június 11-én értesültek abból a közgyűlés kitűzött napját követő három héttel később érkezett hamis tartalmú okiratból, amelyet az alperes közgyűlésen kívül 2014. június 5-én készített és 7-én adott postára.

A társasházi törvény kimondja, hogy:

Tht. 39 § (4) A közös képviselőnek vagy az intézőbizottság elnökének a közgyűlésen meghozott határozatokat a közgyűlés megtartásától számított nyolc napon belül a társasházban jól látható helyen ki kell függeszteni, továbbá ezzel egyidejűleg - ha a szervezeti-működési szabályzat ilyen kötelezettséget előír - azokról valamennyi tulajdonostársat írásban értesítenie kell.

Tht. 39 § (1) A közgyűlésről jegyzőkönyvet kell felvenni

Tht. 39 § (2) A jegyzőkönyvet a közgyűlés levezető elnöke és a jegyzőkönyvvezető írja alá, és azt a közgyűlésen erre megválasztott két tulajdonostárs hitelesíti.

Továbbá a Társasház alapító okiratának 11. pontja kimondja, hogy *„amennyiben pedig a határozathozatalhoz valamennyi tulajdonostársnak a hozzájárulása szükséges, valamennyi tulajdonostársnak alá kell írnia. A közös képviselő tartozik az ilyen módon hitelesített jegyzőkönyv másolatát mindegyik tulajdonostársnak megküldeni.”*

A fentiek szerint hitelesített közgyűlési jegyzőkönyv megfelel a teljes bizonyító erejű magánokiratnak, így az ellenkező bizonyításig teljességgel tanúsítja, hogy a benne foglalt tartalommal és módon hozták meg a közgyűlési határozatokat.

Az alperes azonban nem tett eleget a fent idézett törvényi rendelkezéseknek és amint az az elsőfokú eljárás során bizonyítást nyert 2014. június 5-én, közgyűlésen kívül azt követően készített egy a közgyűlés megtartásának bizonyítására szolgáló okiratot miután a felperesek 2014. május 19-én kelt, 20-án postára adott leveléből – amelyet két héttel később csak 2014. június 4-én vett át - értesült arról, hogy amennyiben a 16-án kézhez vett meghívóban szereplő napirendi pontokban 2014. május 22-én közgyűlési határozatokat hoznak, úgy azokat felperesek kénytelenek lesznek bíróság előtt megtámadni.

Az elsőfokú eljárás során derült ki tehát, hogy az alperes 2014. június 11-én nem a 2014. május 22. napjára meghirdetett közgyűlésről felvett jegyzőkönyvet kézbesítette a felpereseknek, hanem valójában egy hamis magánokiratot, amelyet a perben az első, majd a másodfokú eljárás során felhasznált ellenkérelme bizonyítására. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ezen hamis okirat tartalmára alapította a felperesek megalapozott kereseti kérelmének elkésettség okán történő elutasítását és fosztotta meg a felpereseket a bírósághoz fordulás alkotmányos jogától a felperesek a másodfokú eljárásban

kérték, hogy a másodfokú bíróság hamis tanúzás (perbenszalás) okán tegyen feljelentést az ügyészségen tekintettel arra, hogy a felperesek álláspontja szerint az elsőfokú ítélettel az igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény befejezetté vált, aminek következtében a felpereseket polgári jogi egyben alkotmányjogi sérelem érte. A másodfokú bíróság azonban ítéleti indoklásában (9. o. 3. bek.) elutasította a felperesek ezen bizonyítási indítványát arra hivatkozva, hogy:

„A másodfokú bíróság rendelkezésére álló peradatok a 2014. május 22. napján kelt közgyűlési jegyzőkönyv hamis voltának felperesek által hivatkozott tényét nem támasztották alá. Kétségtelen, hogy ellentmondás mutatkozik a közgyűlési jegyzőkönyv fejrésze és tartalma, valamint a jelenléti ív fejrésze között, ennek tisztázása azonban a per érdemére tartozó kérdés lehetne, ha a felperesek igénye bírósági úton érvényesíthető lenne. Ezért nem látott okot a másodfokú bíróság feljelentés tételére az ügyészségen magánokirat-hamisítás bűncselekményének alapos gyanúja miatt.

Megjegyzendő, a másodfokú bíróság előtt ismert a társasházak azon gyakorlata, hogy a közgyűlésen kézzel írt jegyzőkönyvek – melyek sok esetben nem vagy nem pontosan olvashatók – utóbb tisztázásra vagy legépelésre kerülnek. Ez még önmagában nem jelenti a közgyűlési jegyzőkönyv hamis vagy meghamisított voltát, és ebből következik az is, hogy a jegyzőkönyv- hitelesítők aláírása időben eltérhet egymástól, ami ugyancsak nem valósít meg önmagában bűncselekményt.”

A fent idézett másodfokú ítéleti indoklásból megállapítható, hogy a másodfokú bíróság szintén az alperes által perben felhasznált hamis okiratra alapította a felperesek alkotmányos jogát sértő alaptörvény-ellenes ítéletét, amellyel elzárta a felpereseket a bírósághoz fordulás alkotmányos jogától arra hivatkozva, hogy:

- a rendelkezésére álló peradatok *„a 2014. május 22. napján kelt közgyűlési jegyzőkönyv hamis voltának felperesek által hivatkozott tényét nem támasztották alá”* valamint a
- az okiratok között álláspontja szerint is fellelhető ellentmondás *„a per érdemére vonatkozó kérdés lehetne, ha a felperesek igénye bírósági úton érvényesíthető lenne”*

Majd megjegyezésként általánosságban két általa ismeretes jogszabálysértő társasházi gyakorlatot adott elő, amelyekkel kapcsolatban kifejtette az egyikről, hogy *„Ez még önmagában nem jelenti a közgyűlési jegyzőkönyv hamis vagy meghamisított voltát”* a másíkról pedig azt, hogy: *„ami ugyancsak nem valósít meg önmagában bűncselekményt.”*

A másodfokú bíróság tehát elfogadta az alperes által perben felhasznált hamis okiratot az alperes ellenkérelme – elévülési kifogása - bizonyítékául úgy, hogy:

- egyfelől nem tisztázta a periratok részét képező okiratok között álláspontja szerint is fennálló ellentmondást arra hivatkozással, hogy annak tisztázása csak a per érdemi tárgyalása során lenne általa lehetséges, *„ha a felperesek igénye bírósági úton érvényesíthető lenne”,*
- másfelől nem tett eleget a felperesek bizonyítási indítványának – nem hívta segítségül az Ügyészséget az igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény gyanújának kivizsgálása céljából – arra hivatkozva, hogy a rendelkezésére álló peradatok – amelyek vizsgálatát az előző bekezdésben foglaltak szerint ugyanakkor nem folytatatta le – szerinte nem támasztják alá az alperes által perben felhasznált jegyzőkönyv hamis voltát.

A fentiek szerint tehát a másodfokú bíróság elfogadta az alperes által perben felhasznált okiratot az alperes ellenkérelmének bizonyítékául anélkül, hogy azt vizsgálta volna arra hivatkozva, hogy annak vizsgálata csak a per érdemi tárgyalása során lenne lehetséges, amennyiben a felperesek igénye bírósági úton érvényesíthető lenne, majd minderre hivatkozással megtagadta a felperesi bizonyítási indítvány teljesítését is, amelyben a felperesek ügyészség bevonását kérték. A másodfokú bíróság tehát passzív magatartásával elzárta a felpereseket közvetlenül a bírósághoz fordulás és közvetve a hatósághoz fordulás alkotmányos jogától, alaptörvény-ellenes eljárása, és döntése során, mint jogalkalmazó az alkotmányjogi kereteken felül helyezkedett, indoklásai jogbizonytalanságot eredményeznek.

Egyfelől a periratok kétséget kizáróan bizonyítják az alperes által perben felhasznált magánokirat hamis voltát, aminek tisztázása ellentétben a másodfokú bíróság állásfoglalásával nem a per érdemi tárgyalására, hanem az alperes elévülési kifogásának elbírálására és elsősorban az Ügyészségre tartozik, tekintettel hogy a szóban forgó hamis okiratot mindkét fokú bíróság elfogadta az alperes ellenkérelmének – elévülési kifogásának - bizonyítékául.

Másfelől mindkét fokú bíróság tévedett, amikor az alperes ellenkérelmének bizonyítékául elfogadott egy olyan okiratot, amely nem a közgyűlés jegyzőkönyve és nem teljes bizonyító erejű magánokirat, egyben súlyos mulasztást követett el azzal, hogy olyan okiratot fogadott el bizonyítékként, amelynek tartalmát, meggyőző (bizonyító) erejét nem vizsgálta, és nem vetette össze a rendelkezésére álló egyéb bizonyítékokkal.

A társasházi közgyűlésről jegyzőkönyvet kell felvenni, a jegyzőkönyvet a közgyűlésen kell elkészíteni és azt ott a közgyűlés lezárásakor a levezető elnöknek, a jegyzőkönyvvezetőnek és az arra megválasztott két hitelesítő tulajdonosnak alá kell írnia, ahhoz hogy okiratról beszéljünk. Tehát a jegyzőkönyv nem készülhet máskor máshol és más tartalommal ahhoz, hogy okirati bizonyítékként szolgáljon. Ezért különösen sérelmes, hogy az elsőfokú és másodfokú bíróság a jegyzőkönyvet okirati bizonyítékként kezelte annak ellenére, hogy az alperes beismerte, hogy az nem akkor kelt amikor azt datálták – tehát az hamis tartalmú irat már annak keltezése szempontjából is – így az semmi esetre sem igazolja azt, hogy a felperesek által támadott határozatok a társasház közgyűlésén 2014. május 22-én születtek. Ennek értelmében nem lehet ettől a naptól határidőt számítani csak kizárólag a határozatok kézbesítésétől számítva, tekintettel arra, hogy kizárólag ez nyert okirati bizonyítást.

Mint ahogy egy tanúvallomás megtétele sem támasztja alá önmagában a kérdéses tanúvallomás valóságtartalmát, és nyilvánvalóan nem szolgál egyben a vallomás szerint elhangzottak igazságának bizonyítékául, akként egy okirat formai kellékeit viselő és a jogszabályi előírásoknak megfelelő irat sem szolgál – különösen a jelen perben rendelkezésre álló, ellenkező tartalmú alperesi nyilatkozattal és a megismételt közgyűlés jelenléti ívével szemben, valamint a közgyűlésről felvett jegyzőkönyv és jelenléti ív hiányában - az általa bizonyítani kívánt tények bizonyítására. Főleg nem ítéleti döntés alapjául szolgáló bizonyítására, hiszen az ilyen bizonyításnak minden kétséget kizárónak kell lennie.

Arra a kérdésre, hogy a teljes bizonyító erejű magánokirat mire nézve (milyen keretek között) szolgál teljes bizonyítékul a bizonyítási eljárás során, a polgári perrendtartásnak az okirat definícióját adó, azaz az ilyenként való besorolhatóság törvényi előfeltételeit (kötelező formai elemeit) taglaló, a Polgári Perrendtartás (Pp.) 196. § (1) bekezdésében foglaltak adnak választ.

Ennek értelmében a teljes bizonyító erejű magánokirat - a hivatkozott törvényhelyben előírt alaki feltételek fennállása esetén is - kizárólag arra nézve szolgál teljes bizonyítékul, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette. A nyilatkozat tartalmának valóságát azonban nyilvánvalóan nem bizonyítja. Az okirat ugyanis (miként a tanú) nem bizonyíték, hanem: a bizonyító fél által használt, törvényileg szabályozott bizonyítási eszköz, amely önmagában nem "produkál", nem testesít meg bizonyítékot, csupán arra szolgál, hogy általa - mint adott forma (mód) útján - bizonyíték legyen nyerhető.

Még az alakszerűségi követelményeknek maradéktalanul megfelelő okirat (mint a törvény által előírt formának megfelelő irat) sem lehet önmagában bizonyíték, csupán értékelhető tartalma által, vagyis tartalmának vizsgálata alapján, illetőleg a formájától függetlenül fennálló meggyőző (bizonyító) ereje, továbbá a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal történő összevetése eredményeként válhat bizonyítékká.

Pontosan az előzőekben kifejtett gondolattal összhangban állóan mondja ki a Pp. 196. § (1) bekezdése azt, hogy a magánokirat csupán arra nézve szolgál teljes bizonyítékul (e vonatkozásban is csak az ellenkező bizonyításáig), hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, anélkül azonban, hogy ezzel egyúttal nyilatkozata valóságtartalmát is bizonyítaná.

Az első és a másodfokú ítéleti döntés (s az azok alapjául szolgáló okiratnak az ellenkeresetet alátámasztó bizonyítékként való értékelése) kapcsán megjegyzendő, hogy amennyiben egy okirat bizonyító ereje az első és a másodfokú bíróság által értelmezettek szerint állna fenn, vagyis a puszta okirati jelleg (okiratszerű forma) tanúsítaná a benne foglaltakat, úgy a bizonyítás roppant egyszerűvé, egzszersmind értelmetlenné válna. Elegendő lenne valamit állítani, majd az állítást a törvény által előírt okirati formák valamelyikében nyilatkozatként rögzítve, egyúttal az állítás igazságát, annak valóságtartalmát ezen okirattal alátámasztani, bizonyítani.

Az ítéleti döntésre meghatározó befolyást jelentő okirat bizonyító erejének vizsgálata során vizsgálni kell azt a tényt, hogy az - egyébként tanúsító tartalmat képviselő - okirat nem minősül "korabeli"-nek, minthogy a múltbéli eseményt kinyilvánító, az esemény megtörtént voltát tanúsítani kívánó okirat, nem a maga idejében (vagyis a tény megtörténtének idején); hanem utóbb készült, a perben előterjesztett ellenkereset éppen annak megállapítására irányult, amely tényt a kérdéses okirat bizonyítani hivatott.

Erre tekintettel, nem vitásan megállapítható, hogy az okirat nyilvánvalóan a perbeli ellenkereseti igényt alátámasztandó, azt bizonyítandó célzattal készült, ennél fogva okirati bizonyító erővel nem rendelkezik. Ugyanakkor nem értékelhető az okirat tanúvallomásként sem, mindenekelőtt a kétfajta, egymástól különböző bizonyítási eszköz - ilyen vonatkozásban értelemszerűen nem "csereszabatos" mivoltára tekintettel, egyben arra figyelemmel, hogy mint

tanúvallomás már csak annak okán sem vehető figyelembe, hogy ilyenként jelentősen sértené a polgári perrendtartás igen lényeges alapelveit, nevezetesen a szóbeliség, illetőleg közvetlenség bírósági eljárásban kötelezően érvényesülő jogelveit, valamint a tanúra vonatkozó tételes jogszabályokat.

Noha a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, valamely múltbéli esemény kapcsán az arról tanúságot tévő személy(ek) a jelenben folyó eljárás során csak tanúvallomás útján tehetnek nyilatkozatot.

Nyilatkozattétel esetén ugyanis lényeges, garanciális érdek fűződik ahhoz, hogy érvényesüljenek a szóbeliség és a közvetlenség perrendtartási alapelvei, valamint a tanúbizonyításra vonatkozó, egyfelől a bíróságot kötelező (a perbeni érdekeltiség vizsgálata, a hamis tanúzás jogkövetkezményeire való figyelmeztetés), másfelől a tanúságot tévőt kötelező (megjelenési, igazmondási kötelezettség) rendelkezések.

Éppen erre való tekintettel az írásbeli nyilatkozattétel (vagyis tanúzás) a perrendtartás rendszerében nem ismert, az kizárt, aminek jogkövetkezményeként az ilyen módon mégis megtett nyilatkozat bizonyítékként figyelembe nem vehető, ilyenként az nem értékelhető.

Amennyiben az adott tény, körülmény, esemény megtörténtét tanúsító tartalmú okirat nem a tény, körülmény bekövetkeztekor, az esemény megtörténtekor keletkezett (azaz az okirat "korabeli" voltának hiánya forog fenn), úgy e körülmény tekintetében utóbb tett nyilatkozat nem egyéb, mint tanúvallomás, mégpedig olyan tanúvallomás, amely a polgári eljárásjogi szabályok sérelmével, tehát jogszabályba ütköző módon került megtételre.

Az okirati nyilatkozatot tevő személyek egybeesnek a társasház nevében annak az ellenkérelemnek a benyújtását elhatározó személyekkel, amely ellenkérelem éppen annak a megállapítására irányult, amit az ellenkérelmet előterjesztő személy (társasház), a kereset elutasításának indokoltságát alátámasztandó, ezen okirattal bizonyítani kívánt.

A szabad bizonyítási rendszeren belül a bizonyítási jog egyik alapvető axiómája, hogy a bizonyítékok csak adott - a Pp.-ben megnevezett és ott szabályozott - bizonyítási eszközök útján nyerhetők s használhatók a bíróság által, a bizonyítandó tény(ek) fennállása vagy fenn nem állása kérdésében hozandó döntés során, az ítéleti döntés alapjául szolgáló bírói meggyőződés kialakítása körében. E tétel megsértése a jogszabályokban kinyilvánított törvényhozói akarat kijátszására vezet, s közelebbről azt eredményezi, hogy a bíróságon való személyes megjelenés nélkül, írásban, a perbeni érdekeltségről teendő nyilatkozat, illetőleg annak bírói vizsgálata, továbbá a hamis tanúzás jogkövetkezményeire történő figyelmeztetés mellőzésével, s a tanúsító személy által elhatározott, behatárolt körben tehető tanúvallomás. A tanúvallomás útján megtehető nyilatkozat okirattal való "pótlására" ugyanakkor törvényes lehetőség a magyar polgári perrendtartás rendszerében nincs.

Végül az alkotmányjogi panaszom kapcsán felmerül, hogy polgári peres eljárás során a hamis magánokirat perbeli felhasználásával megvalósuló hamis tanúzás

(perbencsalás) esetében, amikor valójában az igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény valósul meg azonban az közvetlenül polgári jogi sérelmet, jelen esetben alkotmányjogi sérelmet okoz akkor a polgári bíróság passzivitása esetén lehetetlenné válik a sérelmet szenvedett peres fél számára, hogy az adott polgári peres eljárásban megvédje jogait és jogos érdekeit. Ugyanakkor tekintettel arra, hogy a büntető eljárás nem a polgári peres eljárás korrekációs eszköze az igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény során polgári perben polgári jogi sérelmet szenvedő fél büntető eljárásban sem tudja teljes joggal képviselni az érdekeit, mert például pótmagánvádlóként nem léphet fel. Tehát szükségesnek mutatkozik a polgári perben felmerülő igazságszolgáltatás elleni bűncselekmények esetére megteremteni azokat az alkotmányos követelményeket és kereteket, amelyek biztosítják az érintett peres fél polgári és alkotmányos jogainak védelmét, csökkentik a jogalkalmazói szubjektivitást, valamint megteremtik az ügyészség bevonását.

Kelt: Budapest, 2015. november 11.

Indítványozó:

